

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

KASTEEL TE KOOP

Een blijspel in acht taferelen

1880

door

Erik Persoons

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2019

Nr.3488

PERSONAGES

(6 à 8 dames – 4 à 6 heren)

LEOPOLD VAN TAXEN COPERBRUG, de oude landheer en eigenaar van het kasteel. Eens een groot man, maar hij voelt dat het allemaal een beetje zwaar wordt voor hem. Houdt van een cognacje in zijn koffie :

ASTRID, zijn oudste dochter, dominant, hovaardig, doet zich heel adellijk voor hoewel de familienaam heel veel van z'n pluimen heeft verloren. Zij is diegene die het kasteel wil verkopen. Haar echtgenoot is projectmakelaar en wil op het landgoed een luxueus vakantiepark bouwen :

THERESIA, zijn tweede dochter. Zij is tegen de verkoop. De familie en de goede naam komt op de eerste plaats, strijdvaardig :

ALBERT, zijn zoon. Notoir gokker en vrouwengek. Stemt in met verkoop om zijn gokschulden kwijt te geraken. Hij is het zwarte schaap van de familie :

ELIZABETH, de kleindochter. Zij is de dochter van Theresia. Wordt aangesproken als Lizzi. Ze is gek op haar grootvader en wil de verkoop ook tegenhouden. Alle mannen in het dorp dingen naar haar hand :

FRANS, de butler (alleen Astrid noemt hem François). Hij is al generaties in dienst van de familie Van Taxen Coperbrug. Hij is thuis op het kasteel, maar is wel cynisch :

MIEKE, de dienstmeid. Onschuldig en heel simpel, een echt typetje :

BIEKE, de keukenhulp. Onhandig, heeft weinig interesse voor alles wat zich rond haar afspeelt, werkt nog niet lang op het kasteel :

TOON DE LADDER, het hulpje van de notaris. Onzeker, vrij verlegen, is verliefd op Lizzi. Laat zich overhalen om de valse kunstkenner Louis Quidouze te spelen :

KATHERINA KADER, een echte kunstkenner. Gepassioneerd door kunst, kunstzinnig en deftig :

FRIEDA FIERENS, inspecteur Fraude. Een typetje à la Jansen en Janssen van Kuifje. Lange jas, zonnebril, hoed :

FRANS FRANSEN, inspecteur Financies. idem

Het stuk kan gespeeld worden door 10, 11 of 12 acteurs.

12 acteurs = 4 mannen en 6 vrouwen + 2 rollen man of vrouw = standaard versie
Dienstmeid en keukenhulp = kan ook enkel dienstmeid zijn, rol Bieke kan volledig opgaan in Mieke.

Inspecteur Fraude en inspecteur Financies = kan ook 1 inspecteur zijn, teksten vullen elkaar aan, geen overlapping, wordt dan inspecteur Fraude & Financies.

De rollen van de inspecteurs kunnen ook door mannen worden gespeeld mits minimale aanpassingen.

DECOR

De woonkamer van het kasteel, rijkelijk, met grote inkomhal.
Het tweede tafereel speelt zich af in de keuken van het kasteel. Dit mag een kleine ruimte zijn opzij van het podium. Eventueel kan er gewerkt worden met een ploo wand in het eigenlijke podium. Een gerichte spot op het keukengedeelte en rest van het podium verduisterd.

KORTE INHOUD

Het kasteel van Leopold Van Taxen Coperbrug, eigenaar van het kasteel, wordt te koop gezet door de oudste dochter zonder medeweten van de andere familieleden. Om de koop tegen te houden wanneer dit aan het licht komt, wil de kleindochter, Elizabeth, een clause uit de verkoopovereenkomst aanspreken. Het kasteel mag namelijk niet worden verkocht als kan worden aangetoond dat het historische waarde heeft. Omdat algemeen geweten is in het dorp dat de schilder Picasso ooit in het kasteel verbleef, smeden de kleindochter en het personeel het plan om twee 'onbekende' Picasso's (die ze zelf hebben gemaakt) te verstoppen in het kasteel. Daarna is het de bedoeling dat ze gevonden worden door de notarishulp die verliefd is op Elizabeth en mee in het complot zit. Verkleed als kunstkenner, zal hij er later voor zorgen dat iedereen overtuigd geraakt dat het echte Picasso's zijn waardoor het kasteel niet mag verkocht worden. De oudste dochter laat het hier echter niet bij en huurt een echte kunstkenner in. Gevolg: hilariteit alom!

EERSTE BEDRIJF

Eerste tafereel

(Landheer in zetel, op de tweezitbank Lizzi en Theresia, Astrid aan tafeltje, thee drinkend. Mieke is stof aan het vegen. De bel gaat (speciaal geluid))

ASTRID : *(streng, nipt aan tee, pinkje)* François, allez vite ! De bel!

(Frans komt op)

FRANS : Ik heet Frans, zeg maar gewoon Frans.

(Frans gaat af grote ingang en komt terug op met Toon.)

(gespeeld plechtig) Toon De Ladder.

TOON : Dag allemaal.

LIZZI : Dag Toontje, wat brengt jou hier? *(Neemt Toon bij de arm, gaat dicht tegen hem aan staan, kijkt dan om naar anderen en neemt terug afstand)*

TOON : Sorry Lizzi, maar vandaag ben ik hier beroepsmatig.

LIZZI : Beroepsmatig? Wat bedoelt ge?

TOON : Ik moet van notaris Bijlemans hier alles komen opmeten. *(Haalt vouwmeter tevoorschijn en begint op te meten en te noteren)*

THERESIA : Hé jongeman, wat heeft dat te betekenen? *(Staat recht, duwt vouwmeter krom)*

TOON : Héla! *(meter terug recht en meet verder)*

THERESIA : Wilt ge daar wel eens mee ophouden! *(Duwt vouwmeter opnieuw krom)*

TOON : Nee, madam!

(Kittig gevecht – achtervolgen - krom – recht – krom – recht)

THERESIA : Papa, wat heeft dat te betekenen?

LEOPOLD : Tja, Theresia, ik... *(wordt onderbroken)*

ASTRID : Papaa heeft besloten het chateau te verkopen!

THERESIA : Wablief! Pa, is dat waar?

LEOPOLD : Tja, ik ... *(wordt onderbroken)*

ASTRID : Het chateau is oud en versleten; de kosten zijn te hoog.

THERESIA : Heb jij dat beslist papa?

LEOPOLD : Ja, meisje, wat wilt ge, ik ... *(wordt onderbroken)*

ASTRID : Papaa heeft geen andere keus. Het is de enige juiste beslissing. Het chateau wordt verkocht. Hier komt een vakantiedomein. Mijn man heeft al de nodige contacten gelegd.

THERESIA : Ah, maar nu snap ik het. Gij zit hierachter! *(Wijst naar Astrid. Stapt naar Toon, neemt meter uit hand en breekt hem in stukken)*

TOON : *(Staart naar meter; kan het niet geloven, kijkt de zaal in)* Maar ... maar ...

THERESIA : Dat zal over mijn lijk zijn!

ASTRID : Dat kan ook nog geregeld worden als je wil.

(Lizzi troost Toon. Ondertussen gaat opnieuw de bel.)

LEOPOLD : Hou op! Ik wil niet dat er gekibbeld wordt. En zeker niet als er vreemd volk bij is. Frans, ga eens kijken wie er aan de deur staat. En jullie: gedraag je, allebei!

(Frans gaat af door hoofdingang. Gespannen sfeer in kamer.)

THERESIA : Weet Albert al wat gij hier van plan zijt?

ASTRID : Als hij hoort hoeveel geld die verkoop en het bouwproject gaat opbrengen, zal hij rap overtuigd zijn.

(Frans komt binnen met Albert.)

FRANS : *(niet plechtig)* Als ge van de duivel spreekt, ziet ge zijne ... lelijke kop. kijk eens wie ik hier op sleeptouw heb?

ALBERT : *(Armen wijd gespreid, duidelijk dronken)* Ha, mijn geliefde familie. Wat ben ik blij dat ik jullie terug zie.

THERESIA : Huh, Albert, hoeveel geld heb je deze keer nodig?

ALBERT : Waarom denk jij direct dat ik geld nodig heb?

THERESIA : Omdat we je hier anders nooit zien behalve om geld te bedelen, tiens.

MIEKE : Mag ik uw jas aannemen Menier?

ALBERT : Natuurlijk, ma bella.

MIEKE : Nee menier, ik heet Mieke.

ALBERT : Wablieft? Maar dat weet ik toch, ma bella.

MIEKE : Nu zegt 'm het weer hé! Mieke menier, Mieke, niet Bella. Ik ben geen koe zonne!

ALBERT : Amai, wat een bedrukte gezichten hier. Jullie lijken wel een stelletje supporters van onze Rode Duivels nadat ze een pandoering van de Nederlanders hebben gekregen.

THERESIA : Wist gij dat Astrid het kasteel probeert te verkopen?

ALBERT : Het kasteel verkopen?

MIEKE : *(geeft Frans een duwtje)* Volgens mij hoort 'm toch niet goed, zonne.

ALBERT : Neen, daar wist ik niks van. Maar vertel verder, klinkt wel leuk. *(zet zich aan tafel)*

MIEKE : Koffie menier?

ALBERT : Ah, dat zou ik heerlijk vinden, mon amour.

MIEKE : Neen menier, wij gebruiken een koffiezetapparaat.

ALBERT : Wablieft?

MIEKE : Wij zetten onze koffie niet meer met ne 'moer', wij gebruiken ne koffiezet. Is die doof misschien? Ik moet alles twee keer zeggen!

(Frans doet teken dat Mieke moet maken dat ze weg is.)

LEOPOLD : Mieke, breng mij ook maar een koffietje *(knipoog)* en giet er maar een cognacje bij.

ASTRID : *(kijkt streng naar Leopold)* Papaaa!

TOON : Sorry Lizzi, ik ben hier weg, ik kan nu toch niks meer opmeten. Wat een

zottenkot is dat hier!

(Toon vertrekt en Lizzi gaat pruilend terug op tweezit zitten)

ALBERT : Zeg, waar moet pa blijven als het kasteel wordt verkocht?

THERESIA : Er wordt hier niks verkocht!

ASTRID : Dat is allang geregeld. In Knokke is er een luxueus woonzorgcentrum 'Belle Temps'. Papaa wordt daar heel goed verzorgd.

THERESIA : Gaat ge hem nu al wegsteken in een rusthuis ook? Wat voor een serpent zijt gij?

ASTRID : Het is de beste oplossing voor papaaa.

THERESIA : Papa, zeg dan toch iets. Hier kan je toch niet mee akkoord gaan!

LEOPOLD : Ach Theresia, ik... *(wordt onderbroken)*

ASTRID : Papaaa beseft goed genoeg dat het de enige mogelijke oplossing is.

THERESIA : Ik vind het schandalig! Zoiets doe je niet! En zeker niet zonder een familieraad bijeen te roepen. Wie denk jij wel dat je bent!

(Mieke komt binnen met plateau met koffie. Hierdoor valt het gesprek stil. Gespannen sfeer. Mieke geeft eerst Leopold zijn koffie, daarna Albert)

ALBERT : Merci ma chérie.

MIEKE : Neen menier, sherry hebben we niet, maar als ge wilt doe ik er voor u ook een scheutje cognac in?

ALBERT : Wablief?

MIEKE : Da's om zot van te worden hé! Potdoof! Als . ge . wilt . doe . ik . er . een . scheutje . cognac . in!

ALBERT : Eh nee, 't is al goed ma ch.. euh ... Mieke!

LEOPOLD : Frans, Mieke, willen jullie me naar mijn kamer helpen. Ik ben een beetje moe. *(loopt met wandelstok)* Mijn cognacjes beginnen te werken, denk ik. *(Tot Astrid en Theresia)* En jullie: gedraag je alle twee, ik wil jullie niet meer horen bekvechten! Ik wil rust. Gehoord?

(Als Leopold, Frans en Mieke weg zijn)

THERESIA : *(zich tot Astrid richtend)* Ziet ge nu wat er van komt! Papa is helemaal overstuur. Ik vind dit ongehoord! Telt bij u dan alleen maar geld?

ALBERT : 't Is toch wel gemakkelijk als ge het hebt!

THERESIA : Gij moet zwijgen, gij! Gij hebt deze familie al genoeg ten schande gemaakt met uw gokschulden en uwe beruchte naam.

ALBERT : Beruchte naam? Ik?

THERESIA : Och Albert, doe niet zo onnozel. Iedereen weet dat ge een vrouwengek zijt.

ASTRID : Daar heeft ze wel een punt hé Albert. Uw escapades met de vrouwtjes van lichte zeden en al uw maîtresses. Als er maar de helft van waar is, hebt ge nog genoeg vrouwelijk schoon om een ganse editie van de Playboy mee te vullen.

THERESIA : Voilà, nu hoort ge het eens van een ander.

ALBERT : Tja, ik lig goed in de markt, daar kan ik toch niets aan doen. Maar over die verkoop gesproken, wat gaat dat opleveren?

THERESIA : Niks! Want er wordt niks verkocht!

ASTRID : Onze papaa heeft onze goedkeuring niet nodig. En hij heeft al de nodige papieren getekend bij de notaris. Daar is niks meer aan te doen.

THERESIA : Dat zullen we nog eens zien! Ik laat het hier niet bij! *(Verlaat woedend de kamer)*

LIZZI : Meent ge dat nu echt, tante? Gaat ge het kasteel verkopen?

ASTRID : Dat zijn zaken die gij niet in uw kopke moet steken, meisje. Allez, bon, ik ben er ook maar mee weg.

(Op dat ogenblik komt Mieke binnen)

MIEKE : Mag ik afruimen?

ASTRID : Doe maar meisje, ik ga naar het salon de beauté.

ALBERT : Wacht effe, ik ga ook mee dan kunt ge me nog een beetje meer uitleg geven over die verkoop.

ASTRID : Alléz vite dan, ik heb niet veel tijd.

MIEKE : Ik zal uw jas gauw nemen.

ALBERT : Dank u my sweatheart.

MIEKE : Dat kan ik geloven met zo een dikke jas!

ALBERT : Wablieft?

MIEKE : *(zucht)* Stokdoof hé. Ge zweet hard, zegt ge. Wel, met zo een dikke gevoerde jas is dat normaal hé.

ALBERT : Euh, .. ja, ... laat maar!

MIEKE : Als ik u was zou ik toch eens naar uw oren laten kijken. Dat is toch geen doen zo, hé. Ik moet alles twee keer zeggen.

ASTRID : Albert, komt ge nog? Ik heb niet alle tijd van de wereld hé.

(Astrid en Albert vertrekken terwijl Lizzi piekerend in tweezit blijft zitten. Even stilte)

MIEKE : Wie had dat nu gedacht hé?

LIZZI : Wat bedoelt ge?

MIEKE : Ik had nooit gedacht dat madame Astrid botten droeg.

LIZZI : Maar Mieke, wat zegt ge nu? Hoe komt ge daar nu weer bij?

MIEKE : Ze zei het daarnet toch nog; ze ging naar de bottenwinkel.

LIZZI : Maar neen! Salon de beauté is Frans voor schoonheidssalon. Maar dat ze het kasteel wil verkopen, dat is veel erger.

(Op dat ogenblik komt Bieke binnen)

BIEKE : Excuseer, maar kan iemand mij zeggen of ik aan het middagmaal mag beginnen.

LIZZI : Wat eten we?

BIEKE : Als voorgerecht een hazenpastei, daarna kwartelsoep, everzwijn met diverse groentjes en taart met bosvruchten als dessert. Tja, 't is jachtseizoen hé!

LIZZI : Doe maar, hoewel mijn honger over is nu ik heb gehoord dat ze het kasteel willen verkopen.

BIEKE : Ja, Frans zei het net tegen mij. Dat begrijp ik ook niet.

LIZZI : Gij zijt hier graag hé.

BIEKE : Jazeker ! 't Is hier fijn om te wonen.

(Lizzi en Mieke knikken woordeloos met veel overtuiging.)

Ik heb van Frans gehoord -en die kan het weten want zijn vader en grootvader waren hier ook al butlers bij de familie Van Taxen Coperbrug- dat er vroeger heel veel bekende mensen op het kasteel verbleven hebben..

LIZZI : Ja, ons kasteel heeft altijd een goede naam gehad.

BIEKE : Ernest Claes zou één van de hoofstukken van ‘de Witte‘ hier hebben geschreven, wordt beweerd.

LIZZI : Wel ja, ik heb dat ook horen zeggen dat hij hier soms enkele dagen in het kasteel verbleef.

MIEKE : Jazeker, ook die schilder waarvan ge nooit snapt wat hij eigenlijk heeft geschilderd... Hoe heet die ook alweer... Pikachu of zoiets...

LIZZI : Picasso, ge bedoelt Picasso.

MIEKE : Die ja! Pikachu -ik zeg het toch- die was hier ook soms te gast.

LIZZI : Ja, dat wilt toch al wat zeggen hé. *(even stilte)* Zeg, maar ik denk juist aan iets. Als we eens... Ja, dat plannetje zou wel eens kunnen lukken! En ik weet ook al wie ik daar voor moet inschakelen. Mieke, ge zijt geweldig! Ik ga direct aan het werk. *(Geeft Mieke een klapzoen op haar wang en vertrekt dan haastig)*

(Mieke en Bieke blijven verwonderd achter)

BIEKE : Wat krijgt die nu ineens? En waarom krijgt gij wel een kus op uw wang en ik niet? Ik ben toch niet onzichtbaar hé!

MIEKE : Ach, trek het u niet aan. Dat is hier altijd al een raar familie geweest zonne. Gij werkt hier nog niet lang; wacht maar tot ge ze wat beter leert kennen. Maar allé, beter dat ze me een zoen op mijn wang geven dan dat ze me uitschelden voor Bella de koe, zeg nu zelf.

(Mieke en Bieke gaan naar keuken met leeggoed)

(Donker)

Tweede tafereel

(Tafeltje voor doek of kleine ruimte aan de zijkant van het podium - beamer panorama keuken?, spot op tafeltje gericht, samenzweerderig. Onweer, bliksemflitsen, Aan tafel , Frans en Mieke. Bieke staat aan tafel en roert met klopper in grote kom, bedrukte sfeer. Lizzi en Toon komen al lachend, pratend op)

LIZZI : Allez, zet er u bij. Hier in de keuken stoort niemand ons.

TOON : Dag Frans, dag Mieke, dag Bieke.

BIEKE : Taske koffie? Ik heb pas nog verse gezet. Als ge wilt doe ik er een cognacje bij. Maar wel maar een kleintje hé.

TOON : Neen dank u, ik ben al zenuwachtig genoeg. Da's raar hé, thuis of bij de notaris of bij mijn vrienden heb ik dat niet, maar hier heb ik echt de daver op mijn lijf. Zie mijn handen eens beven.

LIZZI : Maar gekkerd, als ge bij mij zijt moet ge u toch geen zorgen maken.

TOON : Ja, maar, ik houd helemaal niet van dat geheimzinnig gedoe. Trouwens, vertel nu maar eens waarom ik zo snel naar hier moest komen. De notaris heeft dat niet graag tijdens de werkuren. Gelukkig kon ik nog een uitvlucht verzinnen en zeggen dat ik nog een aantal zaken wou nameten. Ik wil mijn job nog niet verliezen hoor!

FRANS : Huh, daar moet gij geen schrik voor hebben, maar ik, ik ben er nog altijd niet goed van.

BIEKE : Wat bedoelt ge?

FRANS : Als dat hier verkocht wordt, zijn wij wel onze broodwinning kwijt!

MIEKE : Ja, en ons werk ook!

FRANS : Inderdaad, ge Wat zeg je nu weer!

MIEKE : 't Is toch waar.

FRANS : Broodwinning en werk, dat is wel hetzelfde hé.

MIEKE : Zegt dat dan.

FRANS : Ik zeg het toch!

MIEKE : Amai, gij zijt weer goed gezind vandaag!

FRANS : Ja, sorry hé, maar waar moet ik op mijn leeftijd nog naartoe? Ik werk hier al mijn hele leven.

(Er valt een stilte, iedereen is somber. Enkele seconden, dan slaat Lizzi heel hard met de vlakke hand op tafel. Frans schrikt en valt van zijn stoel. Toon helpt hem recht. Iedereen kijkt Lizzi verwonderd aan.)

Miljaarde, bijna een hartaanval!

LIZZI : We doen het!

FRANS : Waar hebt ge het over?

LIZZI : *(Neemt Toon vast bij de arm)* Ik heb aan Toontje gevraagd of hij de akte bij de notaris wou doornemen. Daar staat duidelijk in dat het kasteel niet openbaar mag verkocht worden indien er bezwarende feiten zijn of kan aangetoond worden dat het kasteel een historische waarde heeft.

FRANS : *(vragend aan Toon)* Klopt dat?

BIEKE : Ik doe niks anders maar dat eiwit wil maar niet stijf worden!

FRANS : Wablief?

MIEKE : Zeg, zijt gij nu ook al doof aan het worden of wat?

BIEKE : Ik sta hier al vijf minuten te kloppen, maar dat eiwit is nog niet stijf.

FRANS : Maar dat bedoel ik toch helemaal niet! Toon, klopt het wat Lizzi zegt?

(Toon haalt enkel maar verlegen zijn schouders op. Hij heeft nieuwe meter vast waarmee hij nerveus in zijn hand slaat.)

LIZZI : Luister, als we er nu eens voor zorgen dat Toontje hier in het kasteel een schat vindt terwijl hij alles aan het opmeten is.

FRANS : Gaat niet lukken!

LIZZI : Maar jawel, we verstoppen op zolder twee schilderijen, zogezegd Picasso's.

FRANS : Gaat niet lukken!

LIZZI : En dan moet Toontje die schilderijen laten taxeren. Hij is toch bij de heemkundige en geschiedkundige kring. Hij maakt dan zogezegd een afspraak met een kunstkenner, maar in werkelijkheid is hij het zelf, maar dan vermomd.

FRANS : Gaat niet lukken!

LIZZI : En dan moet hij tante Astrid, mijn grootvader en nonkel Albert ervan overtuigen dat het kasteel van historisch belang is en er misschien nog meer schilderijen van Picasso verborgen zitten. Onbekende schilderijen die miljoenen waard zijn. Dan zullen ze hun plannen om te verkopen wel opbergen.

FRANS : Gaat niet lukken!

BIEKE : Moet ik uw plaat niet eens omdraaien want ze blijft precies hangen...

TOON : Zeg, maar ik durf dat niet hoor!

(Op dat ogenblik komt Theresia op. Gesprek valt stil. Iedereen gaat achterover zitten, rondstarend (bliksem en donder))

THERESIA : Wat zitten jullie hier in de keuken tegen elkaar te fezelen?

LIZZI : Niks mama, waarom?

THERESIA : Ge moet niet van krommenaas gebaren. Ik heb mijn ogen niet in mijn zakken hé. Frans, Mieke, Bieke, moeten jullie niet aan het werk?

FRANS : 'k Ben al weg! Kom Bieke, we gaan tegen de kiekens zeggen dat hun eieren aan de slappe kant zijn, dat eiwit is nog altijd niet stijf.

MIEKE : En ik ga in de voorraadkelder een fles cognac halen, deze is bijna leeg. Ik denk dat niet alleen meneer Leopold een opkikkertje zal kunnen gebruiken. *(kijkt vol medelijden naar Lizzi en Toon en schudt het hoofd)*

(Frans, Mieke en Bieke gaan af)

THERESIA : *(tot Toon)* En gij? Wat doet gij hier, ge weet toch dat ik u hier niet meer wil zien! *(Grijpt vouwmeter uit Toon zijn handen en breekt die terug in stukken.)*

TOON : Nu doet ze het weer!

LIZZI : Maar mama ...

THERESIA : Ik wil er niks meer over horen! Die hele historie met die verkoop en al dat geheimzinnig gedoe en achterklap achter mijn rug... Ik kan daar niet tegen. Daar wordt ik slechtgezind van.

LIZZI : Maar mama ... luister nu eens. We waren hier juist een plannetje aan het

bedenken om...

THERESIA : Genoeg! Hoort ge, Lizzi, genoeg! Ik hoef het niet te horen of te weten. Ik heb er migraine van gekregen van al die misérie. Ik heb dringend een Dafalgan nodig. *(af)*

LIZZI : Hoe is dat nu mogelijk? Waarom wil niemand naar mij luisteren?

TOON : Sorry Lizzi, maar ik denk niet dat we er mee door moeten gaan.

LIZZI : Hoezo, waarom niet?

TOON : Ik kan dat echt niet, hoor. Ik heb schrik van uw ma. En van uw tante Astrid nog meer.

LIZZI : Maar jawel, ge gaat zien, dat gaat lukken. Ik zal u wel helpen.

TOON : Ik weet het toch niet. Ik zie er helemaal niet uit als een kunstkenner.

LIZZI : Maar daar hebt ge mij toch voor? Ge zult zien, als ik klaar ben met u, dan gaat niemand u nog herkennen, zelfs uw eigen moeder niet.

TOON : En daarbij, waarom zou ik het doen? Wat win ik er bij?

LIZZI : Oh, maar daar zou ge nog van kunnen verschieten.

TOON : Hoe bedoelt ge?

LIZZI : Wel, als we er kunnen voor zorgen dat het kasteel niet wordt verkocht, dan ben ik u heel dankbaar en neem ik u mee op een romantisch weekendje.

TOON : Oh ja?

LIZZI : Jaaa, en als we daar van terug zijn, dan is het gedaan met Toontje hier en Toontje daar.

TOON : Wa .. wa bedoelt ge?

LIZZI : Dan gaan ze u allemaal met respect aankijken, dan zijt ge ne ‘man’, den ‘Toon’.

(Lizzi staat recht, neemt Toon bij de arm en kijkt dromerig de zaal in. Muziek: 2 laatste strofen van Rob de Nijs “Het werd zomer”)

TOON : Hé, hé, ik zal u dan maar helpen zeker?

(Lizzi en Toon gaan dicht bij elkaar zitten, nemen elkaars hand vast.)

LIZZI : Ge moet u geen zorgen maken. Mijn mama is nu een beetje boos omdat ze het